

## עולים כיתה - פרק 18 - עם אוריאן עותמי דמארי על איך זה להיות מורה בחינוך המכיל

דורין: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד, חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

קובי: בפרק ששידרנו, לכבוד היום הבינלאומי לזכויות אנשים עם מוגבלויות, פרק 13 דיברנו עם ד"ר עדי שרעבי על חינוך מכיל, ועל העקרונות המנחים שלו, ועל הרפורמה שהובילה לשינוי משמעותי במערכת החינוך. היום אנחנו רוצים לשמוע על החוויה של הוראה במסגרת ייחודית, שבה הילדים מקבלים שירותי חינוך מיוחדים, מה שנקרא בית ספר לחינוך מיוחד. כיצד נראה בית ספר ייחודי כזה? מה לומדים בו? ואיך זה ללמד במסגרת כזו? אני קובי דביר ואתם מאזינים ומאזינים ל"עולים כיתה" הפודקאסט של התוכנית לתואר שני, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים. בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי. הפעם נדבר על הוראה במסגרת של חינוך מכיל. אני שמח לארח היום את אוריאן עותמי דמארי, אוריאן היא מורה בחטיבת הביניים של בית הספר בית אקשטיין, ביד רמב"ם, היא מחנכת כיתה י', ומלווה את הכיתה הזו זו השנה השלישית. אוריאן למדה משפטים, ואף החלה את ההתמחות כעורכת דין, אבל אז הבינה שהתחום שבאמת מעניין אותה הוא חינוך. היא למדה הוראת אזרחות, בתוכנית לתואר שני אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, וסיימה לפני שנתיים. היי אוריאן תודה שבאת.

אוריאן: היי קובי.

קובי: אני בדרך כלל מתחיל עם המראיינים שלי על ההיסטוריה שלהם, ואיך הגיעו, אבל אני רוצה דווקא איתך להתחיל, לשמוע קודם כל על הבית ספר שבו את מלמדת, זה בית ספר מיוחד, ספרי לנו על יד רמב"ם.

אוריאן: טוב אז ככה, זה באמת בית ספר מיוחד, במלוא מובן המילה, לא רק כי זה חינוך מיוחד, אלא באמת כי יש בו כל כך הרבה דברים שהם אחרים, ולא דומים למסגרת הרגילה. למרות שלא לימדתי עדיין במערכת החינוך הרגילה, מהמעט שיצא לי בהתנסות, ראיתי כמה זה שונה, וזה החל כמובן באפיון של התלמידים, בית ספר שלנו הוא בית ספר של חינוך מיוחד, עם לנערים ונערות עם מאפיינים רגשיים ונפשיים, וגם שיטת הלימוד כמובן היא משתנה. יש לנו מרחבים, שזה נקרא אצלנו מרחבים של אומנות, פינת החי, קולנוע, כל מיני דברים שלא נמצאים בבית ספר רגיל, אפילו גינון, נגרות, והנערים והנערות חלק מהיום שלהם, הם בעצם לומדים במרחבים האלה, בעשייה מעשית, מעבר כמובן ללמידה בכיתה, שהיא גם כמובן פרונטלית, כמו בכל בית ספר רגיל.

קובי: את יודעת, זה מעניין, כי את אומרת את הדברים האלה כדברים ייחודיים, אבל פעם זה היה בכל בית ספר, זאת אומרת, כשאני למדתי בבית ספר, בחטיבת הביניים היה שיעור נגרות, ומלאכה, והיה גינון, ושתלנו, אז למה את חושבת שהיום זה נמצא רק במסגרת של חינוך מיוחד, וזה נעלם מבתי ספר הרגילים?

אוריאן: אני לא יודעת אם זה רק, אבל אני בתור נערה ממש לא למדתי ככה, אפשר להגיד במרכאות שהיו לי לימודים די משעממים, ולא לא התנסיתי, הכל היה מאוד תיאורטי, ולעומת זאת, כשהגעתי לבית הספר, רק בראיון עבודה, והסתובבתי במרחב של הבית ספר, נורא נורא הוקסמתי מהרעיון הזה, שפתאום ילדים נכנסים למרחב נגרות, ומתחילים לבצע כל מיני עבודות נגרות, למרות שהם מעולם לא ניסו, לא נתקלו בזה, לא ידעו אם הם אוהבים את זה או לא, וזה נותן כל מיני אופציות ואופק לעתיד, לנערים האלה לא בהכרח למידה רגילה, של סליחה, כן, אזרחות, לשון, מתמטיקה, אנגלית, זה חשוב, אבל יש גם דברים מעבר, שפתאום הם מגלים בעצמם דרך הלמידה הזאת, מעבר לכישורי החיים הנורא נורא חשובים, נורא חשובים שהם מקבלים דרך הלמידה הזאת.

קובי: שאגב אני חייב להגיד, שבתו ספר רגילים לא מקבלים אותו, זאת אומרת לפוק מסמר אתה כבר לא לומד היום, לרקום או לתפור כפתור, אז זה כישורי חיים שלדעתי כולם צריכים, וחבל לדעתי

שאין. באתר של בית ספר של יד רמב"ם כתוב, שבית הספר נותן מענה לתלמידים בעלי רקע נפשי, רגשי, בעלי אינטליגנציה תקינה, מה זה אומר?, כן, מורה.

אוריאן: נכון עשית שיעורי בית קובי. קודם כל, זה תלמידים שמגיעים אלינו עם איזושהי אבחנה פסיכיאטרית, החל מהפרעות נפשיות כאלה ואחרות, איזושהם קשיים רגשיים קלים, או קשים, חלקם מגיעים אפילו אחרי אשפוז, בין עם זה מחלקה סגורה, או אשפוז יום, זה נקרא, ואז הם בעצם לא במחלקה סגורה, והכוונה היא באינטליגנציה תקינה, שסך הכל הם באמת ברמה לימודית טובה, רובם, כן? כמובן יש יוצא דופן, בתפקודים יותר נמוכים, אבל יש כאלה שלגמרי יכלו להיות בכיתת מצוינות, כמו שאנחנו אוהבים להגיד במערכת החינוך הרגילה, והם מגיעים להישגים מאוד מאוד גבוהים, אבל מה שמעכב אותם, זה הקשיים הרגשיים נפשיים האלה.

קובי: ואז אתם נותנים את המענים לקשיים האלה, אבל המטרה, או לא יודע אם המטרה, אבל הם מכוונים למשל לבגרות, זאת אומרת הם ניגשים לבגרות, זאת בגרות רגילה, מה עם מה הם יוצאים מבית הספר?

אוריאן: אז אנחנו בעצם חטיבת הביניים, אנחנו לא, אנחנו לא אלה שמגישים בסוף לבגרות, אבל כן אנחנו מנסים לכוון אותם, לזה שהם יוכלו, ושתהיה להם את האופציה לגשת לכל הבגרויות בתיכון, שצמוד אלינו, מגישים אותם באמת לבגרות. להגיד לך שבגרות זה כמו בתיכון רגיל? אני לא אגיד, אבל כן נותנים להם את האופציה לגשת לכמה שיותר יחידות לימוד, וגם לבגרות מלאה. אין כל כך הרבה מבחר של מגמות, או כל מיני מקצועות ומורחבים כאלה ואחרים, שבעיניי אני האמת חייבת להגיד שאני חושבת שזה אולי אפילו טעות, יש לי תלמידים מצטיינים שרוצים לגשת ל-5 יחידות מתמטיקה, ולא תמיד זה אפשר להם, יש לי תלמיד שלומד כימיה במסגרת חוץ בית ספרית, כי אין לו את האופציה ללמוד כימיה בחינוך המיוחד, שזה חבל.

קובי: אבל אז הבית ספר מאפשר לו בעצם, להשלים את זה במקומות אחרים, או יוצר איזושהו חיבור, זאת אומרת מקבל איזושהו מענה.

אוריאן: האמת שזה רוב העבודה של ההורים, אנחנו כמובן כן תומכים ומעודדים, אבל אם אין הורים בתמונה, שככה דוחפים לכך, ומחפשים ובאמת מוצאים את זה, לא משהו שאנחנו מציעים.

קובי: אני רוצה רגע לדבר אולי בהכללה יותר גדולה. "בית אקשטיין" זה ארגון גדול, זה לא בית אחד, זה ארגון גדול שנקרא "בית אקשטיין", והוא מכיל כל מיני סוגים של בתי ספר, עבור אנשים עם מוגבלויות, אז מה למשל את מלמדת בבית ספר? עם הדגש על קשיים רגשיים, את יודעת להגיד לנו מה איזה עוד סוגים של בתי ספר יש? מה המכלול? לאתר לנו אולי תמונה קצת יותר רחבה?

אוריאן: כן. לבית אקשטיין יש בתי ספר של תלמידים גם על הרצף האוטיסטי, וגם בתי ספר של לקויות למידה. כאשר דווקא האיפיון הנפשי והרגשי, זה הבתי ספר המעטים יותר של בית אקשטיין, הרבה מכירים אותם בזכות הבתי ספר לנערים ונערות על הרצף.

קובי: ואחד מבתי ספר האלה, נמצאים גם בספארי, ביקרתי שם והם עושים שם עבודה מדהימה, אפרופו פינת חי, אז לראות את הילדים שם מגיעים ומטפלים בחיות בספארי זה בכלל תענוג גדול, וזה מאפשר להם דברים שבאמת אי אפשר לעשות במקומות רגילים, לפני חודש ציינו את היום הבינלאומי לזכויות אנשים עם מוגבלויות, ומעניין אותי קודם כל לשמוע איך את חווית את זה, משהו שמתייחסים אליו בבית ספר? או שאתם חיים את זה כל הזמן? זה יום מיוחד? איך זה הולך?

אוריאן: נכון, זה שאלה טובה, אנחנו די חיים את זה כל הזמן, אנחנו כן מציינים את זה, אבל לא עושים מזה איזושהי חגיגה גדולה, אצלנו זה באמת האובייס הזה, זה כל יום הוא כזה, וגם התלמידים כל כך מכירים, וכל כך הם מגלים רגישות כל כך רבה לנושא הזה, בגלל היותם כאלה, ויש אצלנו תפקודים שונים, ברמות שונות של תפקוד, אתה יכול לראות תלמיד בתפקוד מאוד מאוד גבוה, שמגלה כל כך הרבה רגישות, לתלמיד עם תפקוד נמוך, שזה כל כך לא מובן מאליו, ועם כל

הקושי שלהם הם נורא מכילים את השונות הזאת של אחרים, למרות שהם מאוד מאוד שונים אחד מהשני, והם יכולים לפעמים.

קובי: אבל זה משהו שצריך לעבוד עליו, זאת אומרת, אנחנו רגילים לדבר על הצורך לדבר, על הכלה בבתי ספר רגילים, אבל איך זה הולך בבית ספר כזה, שבאמת יש רצף?

אוריאן: אנחנו מדברים על זה כל הזמן. גם יש לנו דבר שנקרא תרפיה כיתתית. לכל כיתה יש תרפיה קבוצתית אחת לשבוע, וכל הזמן יש את השיח הזה על החלל, רגישות, על אמפתיה, ואני יכולה להגיד לך למשל, הכיתה שלי, שזה כל כיתה היא שונה, אבל הכיתה שלי, מהיום שנכנסתי אליה גילתה רגישות בצורה יוצאת דופן, וזה היה לי נורא שונה, הופתעתי מכמות הרגישות שהם מביעים אחד לשני, וגם לנו, למבוגרים סביבם, שזה כל כך לא מובן מאליו, אתה מתמלא כל פעם מחדש מהערכה שלהם כלפיך.

קובי: איזה כיף. אז עכשיו בואי אני אקח אותך 4 שנים אחורה, למה עזבת התמחות בעריכת דין, ובאת ללמוד הוראה?

אוריאן: אני יכולה להגיד שלא לא הרגשתי משמעות. הייתי קמה לעבודה, הולכת למשרד, יושבת מול המחשב, לפעמים קצת מבלה בבתי משפט, ובסוף היום חוזרת מרוקנת, ולא מלאה מכלום. עד שבאמת התייסרתי לקח לי לקח לי זמן. הייתה לי שנה של התמחות, כמעט שנה שממש הייתי חוזרת הביתה, ואני זוכרת שיחות עם חברות, ועם הבן זוג שלי, שאני כאילו אומרת, מה הטעם? ובסוף אזרתי הרבה אומץ, והגעתי להחלטה שאני רוצה לעשות איזשהו שינוי, חשבתי קצת על העבר שלי, וככה איפה ראיתי את עצמי בעלת משמעות, ואני חושבת שהצבא ככה נתן לי את הארה לדבר הזה, הייתי מדריכה בצבא, ואמרתיו אולי חינוך, אולי חינוך זה יכול להתאים לי. לא הייתי בטוחה במאה אחוז, והיום אני יכולה להגיד לך שזו ההחלטה הכי טובה שהייתה לי בחיים.

קובי: למדת בכלל הוראת אזרחות, איך הגעת לחינוך מיוחד?

אוריאן: ממש בטעות. ממש בטעות. חיפשתי, אני זוכרת גם שדיברנו אז באותה תקופה, חיפשתי באמת איפה לעשות את הסטאז', וככה בטעות בפייסבוק מישהי פנתה אלי, והגשתי קורות חיים, הלכתי לראות את בית הספר, מודה שבהתחלה קצת נלחצתי. לא הכרתי את העולם הזה הנפשי, לא הבנתי מה זה אומר, ראיתי פתאום נערים ונערות שהם נראים קצת אולי שונים ממה שאני רגילה, או ממה שיצא לי לראות בהתנסות, ובאמת התמזל מזלי שלשם הגעתי.

קובי: וזה את אומרת, היה במקרה, אבל כן אני זוכר, שחיפשת את המקום המשמעותי, זאת אומרת, לא רצית ללכת לבית ספר רגיל, אז מה אתה עושה במצב כזה, שאתה לא יודע, לא מכיר את האפשרויות, איך מחפשים משהו, שאתה לא יודע לחפש?

אוריאן: אני זוכרת שנורא כיוונתי בהתחלה לבתי ספר של הזדמנות שנייה, שזה גם מה שעשיתי בהתנסות, ואיכשהו לא יצא, ובמקרה באמת הגעתי לבית ספר הזה, ואמרתיו יאללה אני קופצת למים, כאילו מה שיהיה יהיה, מאוד מאוד קסם לי, כמו שאמרתיו, הבית ספר עצמו, הנראות שלו, ומאוד קסם לי השיח הרגשי, זה שיח שהוא נורא שונה מבית ספר רגיל, וממה שכן יצא לי לחוות בהתנסות, יש כל הזמן שיח טיפולי רגשי כזה, גם אם אתה לא מטפל. גם כמחנכת, כל מורה אצלנו נדרש לאיזשהו שיח, שהוא מעבר לשיח מקצועי, שרגילים לראות בבתי ספר.

קובי: אז בדיוק לשם אני מכון את השאלה הבאה שלי, את היום מחנכת של כיתה י', ואת כבר איתם 3 שנים, ואני אשמח קצת לשמוע על החוויה שאת מתמודדת איתה, על הכיתה הזאת, ספרי לנו קצת על הכיתה שלך, לא בשמות, אבל מי הילדים שלך היום.

אוריאן: אז אני אגיד ככה קודם, כל הכיתה שלי אמנם יש איזשהו גרעין, שאני רצה איתו כבר שנה שלישית, אבל היא משתנה, כי הכיתות שלנו הם לא קבועות כל שנה, יכולים לשנות את ההרכב, לפרק את הכיתה, להוסיף, לשנות, שזה קושי משמעותי להתמודד איתו, גם לתלמידים וגם לנו.

קובי: כי מה בואי רגע נפתח סוגריים, כי מה ילדים חוזרים לבית ספר רגיל, או מה הסיטואציה.

אוריאן: א. זה המיעוט, מעט חוזרים הרבה נכנסים כל שנה, אנחנו בעצם מקבלים עוד ועוד תלמידים בכל שבבות הגיל, הם יכולים לבוא אפילו ב- ז', הם יכולים לבוא ב- ח', או ב- ט', ואפילו ב- י', ואז בעצם אתה נדרש לחשוב על קבוצה, וזה נורא קשה, כשלנערים ונערות יש איזשהו אפיון רגשי, להתאים להם את הקבוצה, לא תמיד זה מסתדר בהרכב שהיה קודם, כי אתה חייב לראות, שזה באמת מותאם, גם מהבחינה הפדגוגית, וגם מהבחינה הרגשית, של אותם תלמידים, וזה יוצר לצערנו, כל מיני שינויים, למרות שגם הרבה פעמים גם השינויים האלה לטובה, בסוף אנחנו רואים שבשיש התאמה, שהיא נכונה ומדויקת, התהליך הרבה יותר נכון, לאותו ילד.

קובי: אז בעצם הכיתה שלך כל הזמן גדלה?

אוריאן: התחלתי עם 9, היום אני עם 10, וזה היו תקופות שזה היה 8, וזה השתנה, אבל בדרך כלל זה המספרים, פשוט ההרכב משתנה, יש באמת גרעין שנשאר לי קבוע, וכל פעם הצטרפו ויצאו תלמידים, כאלה ואחרים, וכמו שאמרתי לך בהתחלה כיתה, באמת רגישה בצורה יוצאת דופן של נערים ונערות, כל כך כל כך מכילים וטובים, ואנחנו באמת זה מצחיק, אבל כל פעם שמגיע מורה חדש לבית הספר, ורוצים שהוא יעביר איזשהו שיעור תצפית, שמים בכיתה שלי, למה כי יודעים שהכיתה שלי תקבל קודם כל, אנחנו מקבלים.

קובי: איזה יופי. ובעצם החוויה שלך, בואי נדבר אליה, רגע ספרי לי על החוויה הזאת כמורה, איך זה להיות מורה במסגרת כזאת מיוחדת, עם כיתה כזאת מיוחדת?

אוריאן: זה מדהים, זה מאתגר, זה לפעמים גם מתיש, ושואב הרבה כוחות, וגם זמן, אבל זה כל כך מספק, וזה כל כך ממלא, בסוף היום אני מרגישה משמעות, בכל יום שאני קמה, ובכל יום שאני הולכת לישון.

קובי: אז ספרי לי על המשמעות, ועל המאתגר, אחד ואחד.

אוריאן: אוקי, זה מאתגר קודם, כל כי אתה מתמודד בעצמך, עם המון קשיים רגשיים, בסוף זה מציף גם אותנו, עם כל מיני מראות שלנו בחיים, אנחנו גם הצוות שלנו, כל הזמן עובר, לא אגיד הכשרות, אבל קבוצות כאלה טיפוליות, שאנחנו נוגעים בנושאים, אנחנו נוגעים בדברים הרגשיים, אנחנו מדברים על כל מיני מושגים פסיכולוגיים, ולראות איפה זה פוגש אותנו, כדי שנבין יותר טוב את הילדים. אז זה מאתגר, גם במובן הרגשי, וגם במובן המערכתי, כי בסוף מערכת החינוך לא כל כך מתגמלת, ובחינוך המיוחד אתה נדרש, גם בחינוך הרגיל, אבל בחינוך המיוחד, זה האקסטרה של האקסטרה, ואני נתקלת בזה המון, גם בחיים הפרטיים שלי, שזה מתנגש ואתה חוזר הביתה, ואני חייבת אין מה לעשות, יש דברים שאני צריכה לסיים לעשות, אז זה במובן של האתגר, כמובן שיש גם את האתגר מול מהילדים ביומיום, שאתה נפגש איתם, בשיחות שאתה לפעמים אתה שואל את עצמך בראש, מה אני אמור להגיד, האם זה נכון להגיד, את זה או נכון יותר להגיד את זה, הדילמות כל הזמן.

קובי: ומי עוזר לך לפתור אותם?

אוריאן: הצוות. אנחנו צוות באמת שהוא כמו משפחה. יש לי כל הזמן למי לפנות, בין אם זה המנהלים, בין אם זה הצוות שאיתי, יש לי מדריכה בכיתה, שאנחנו כמו האמא והאבא של הילדים האלה, יש את המטפלות ומטפלת כיתתית, שמלווה כל כיתה. תמיד יש את מי לשאול. יש את הפסיכולוגית שמלווה את בית הספר.

קובי: ועכשיו משהו מדהים.

אוריאן: אז המדהים, זה באמת כל התהליכים האלה שאתה רואה מול העיניים, אמנם זה הרבה פעמים דברים קטנים, ובסוף אנחנו גם חטיבת ביניים, אז אנחנו כזה מאין איזושהי נקודה בדרך, אבל אתה עדיין רואה אותם גדלים וצמחים במובן הרגשי של המילה, תלמידים שהגיעו אליך, באמת

סליחה, אבל מפורקים, ביטחון שצריך להרים אותו מהרצפה, ולאט לאט הם מתחילים לעשות את זה, אז להגיד שזה מושלם? לא, ויש להם עוד דרך לעבור, אבל אתה רואה שהצלחת לגעת שהצלחת לעשות משהו משמעותי עבורם, והערכה וההכרה שאתה מקבל מהם, באמת אין לה מחיר.

קובי: מה את מלמדת אותם? זה מקצועות ספציפיים את מלמדת הכל זה כמו איך זה עובד?

אוריאן: אני מלמדת די הרבה מקצועות, אני לא מלמדת רק אזרחות, כמו שחשבתי שיהיה, אילוץ מערכת אין מה לעשות, מערכת החינוך היא כזאת לצערנו, אז אני מלמדת גם חינוך לשוני וגם גיאוגרפיה, וגם אזרחות כמובן, היו שנים שגם לימדתי ספרות, אבל לאט אנחנו קצת מתייעלים במובן הזה.

קובי: טוב זה מאפיין אבל את....

אוריאן: כל מערכת החינוך ממש.

קובי: כן, הרבה חטיבות ביניים שמשאילים מורים ממקצועות אחרים, ותוכנית הלימודים היא אותה תוכנית לימודים? או שזה יש תוכנית לימודים מיוחדת לבתי ספר לחינוך מיוחד ?

אוריאן: היא אותה תוכנית אבל עם התאמות, אני לא אלמד את כל התוכנית כמו שמלמדים בבית ספר רגיל, אני אם אני גם אם אני אשאף לשם, אני כנראה לא אספיק לעשות את זה. אז עושים התאמות בוחרים את הדברים שנראה לנו כל כיתה שיותר רלוונטי אליה לפעמים, גם פחות מתעמקים בדברים, גם בגלל הקשיים הפדגוגים, גם בגלל קשיים רגשיים, לפעמים ומשתדלים לעשות את זה הכי טוב שאפשר, במסגרת ההתאמות שצריך לעשות.

קובי: ואז הבחינות הן בהתאם, הן מצומצמות יותר על חומר מצומצם יותר, איך זה עובד?

אוריאן: כן זה נורא משתנה, זה נורא משתנה, יש כיתות שהם בתפקוד גבוה יחסית, ואז אתה יכול לאתגר אותם לגמרי, ולתת להם גם מבחנים שנותנים בבתי הספר רגילים או דומים להם, יש כיתות שפחות, ואז אתה באמת רואה שהרמה היא הרבה יותר נמוכה, למזלי אני עם כיתה שהיא בתפקוד גבוה, והם באמת יכולים אפשר לאתגר אותם במובן הלימודי, אבל כן אני יכולה להגיד לך שיש יש כיתות שעל הנייר לפי השנתון הם כיתה ח', אבל הרמה הלימודית היא ברמה של ה' או של ד', אז אתה לא יכול גם אם מאוד מאוד תרצה לתת להם את החומר של ח', זה לא זה לא יעשה להם טוב.

קובי: למדת אמרנו הוראת אזרחות לעל יסודי, ובעצם לא הוכשרת בכלל ללמד בחינוך המיוחד. היה, יש לנו בתוכנית פה, קורסים שעוסקים בזה, אבל אין הכשרה לנושא הזה, איך מגיעים לבית ספר בלי כלים, ונכנסים לכיתה ב- 1 בספטמבר, ומה עושים?

אוריאן: מאתגרים את עצמנו להגיד לך ש.....

קובי: מה, למידה עצמית כזה?

אוריאן: ממש למידה עצמית. כל הזמן אני אגיד לך שזו הייתה אחת החרדות שלי, בהתחלה, וכל הזמן כזה הייתי כל הזמן מתלוננת אפשר להגיד, אפילו שאין לי את ההכשרה, ומה אני עושה, ובואו תלמדו אותי, ואני רוצה לדעת איך לעשות את זה הכי טוב, ובסוף, עם כל העזרה שבעולם שיכולים להציע לי, אני את רוב הזמן עושה עם עצמי, ומנסה כמה שיותר להבין, איך לעשות את זה נכון יותר.

קובי: אין לזה כלים, השתלמויות? לא יודע מה הדברים שאפשר לקבל כדי להשתפר?

אוריאן: יש בדרך כלל אנחנו פשוט עושים את זה באופן פרטני, לא דרך בית ספר ההשתלמויות, שבית ספר כן מציע, זה בעיקר בתחום הנפשי.

קובי: ואז נותנים לך מענה לצד מסוים, אבל לא לדברים אחרים, מעניין אותי לדעת אם יצא לך לשמוע מחברים לתואר, או מחברים שלמדו איתך, על הדרך שלהם, זאת אומרת, אלה שהלכו בדרך ה"רגילה" נקרא לזה, אני מציע לך לשמוע מהם על החוויה שלהם, אם יצא לך לחשוב מה זה אומר על החוויה שלך.

אוריאן: האמת שלא יצא לי יותר מידי.

קובי: את משווה? את מנסה להשוות? זה בר השוואה?

אוריאן: אני משווה עם עצמי, אני אומרת תודה לעצמי על זה שנפלתי לבית ספר הזה, כי אני לא בטוחה שבמערכת החינוך הרגילה הייתי שורדת, ונשארת גם במערכת הזאת, כשאני רואה את כל הכשלים של מערכת החינוך, אני לפעמים כל כך צורם לי, חורה לי, שאני אומרת מה נסגר, אז אני אז לפחות פה בחינוך המיוחד, יש לי הרבה יותר גמישות, אני הרבה יותר לעשות את האני מאמין שלי, מה שאני לא יודעת, או לא בטוחה, שאפשר במערכת החינוך הרגילה.

קובי: וזה דברים שהם את חושבת אליהם מה היה קורה אילו?

אוריאן: כן לגמרי. אם הייתי נופלת למערכת החינוך הרגילה, אני לא יודעת איפה הייתי היום, כנראה הייתי מחפשת את עצמי עוד הפעם.

קובי: אז יצא לך טוב אני מבין.

אוריאן: לגמרי.

קובי: תני טיפ למורה, שמתלבט אם ללכת לחינוך מיוחד, או לחינוך רגיל, או למורה.

אוריאן: פשוט לבוא עם הלב. אני חושבת שזה הכי חשוב בחינוך, בסוף המערכת לא כל כך מתגמלת, שאם אתה לא מביא את הלב לשולחן, ומקבל את הלבבות האחרים שסביבך, אתה תקרוס מאוד מהר, זה מאוד מאוד שוחק .

קובי: ומה את אומרת בעצם על הנושא הזה של התגמול, זאת אומרת, בסוף אתה צריך ללכת למכולת.

אוריאן: נכון.

קובי: את צריכה ללכת למכולת, אז מה עושים?

אוריאן: פותחים עוד אפיקים בפרטי, אין ברירה.

קובי: זאת אומרת, זה איך את אומרת, זה לא מקצוע שיכול לעמוד בפני עצמו בהכרח.

אוריאן: לצערי לא.

קובי: אוקי, ועוד טיפ אחד שאני רוצה למישהו, אפרופו זה למי שמתלבט אם להיכנס להוראה.

אוריאן: אם הוא מתלבט, ואם יש לו באמת את הפאשן הזה להוראה ולחינוך, ולעבוד עם, להיות בעל משמעות עבור מישהו אחר, אז חד משמעית פשוט ללכת. כנראה שאם זה בא מהבטן, אז זה מה שצריך להיות.

קובי: לנסות.

אוריאן: כן .

קובי: לקראת סיום הגענו לפינת השאלון המהיר. אוריאן אני זורק שאלה, ואת זורקת את המילה הראשונה שעולה לך בראש, מוכנה?

אוריאן: יאללה

קובי: שיעור חינוך

אוריאן: כישורי חיים

קובי: טיול שנתי

אוריאן: כיף גדול

קובי: יד רמב"ם

אוריאן: מיוחד

קובי: משכורת

אוריאן: על הפנים

קובי: חלוקת תעודות

אוריאן: לא וואו

קובי: מה עוזר לך להתגבר בסוף יום קשה

אוריאן: משמעות

קובי: מורה טובה היא

אוריאן: מורה קשובה

קובי: תלמידה טובה היא

אוריאן: תלמידה רגישה

קובי: אם טיץ'

אוריאן: הכי כיף

קובי: סמינר הקיבוצים

אוריאן: בית

קובי: אוריאן, אני קודם כל מודה לך שבאת. אני רוצה לאחל לך שתמשיכי בעבודת הקודש שאת עושה, אני חושב שזאת עבודה מאוד מאוד חשובה, עם ילדים שממש צריכים אנשים, בדיוק כמוך שיהיו איתם, וילוו אותם בדרך הזאת, ואני מאחל לך שתשאבי המון סיפוק, והמון כוחות, להמשיך את העבודה המדהימה הזאת, אז תודה.

אוריאן: תודה לך קובי.

קובי: "עולים כיתה" כאן סיימנו, אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התוכנית שלנו, שם תוכלו להגיב על הפרק ששמעתם, לשתף בתובנות שלכם, או לשאול שאלות, חפשו "תואר שני מוסמך בהוראה, אם טיץ', סמינר הקיבוצים". אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראש התוכנית מוסמך בהוראה, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, לאוהד כץ מהמרכז החדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה. אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, ולסמן עוקב, כך תקבלו התראה על כל פרק חדש שעולה לאוויר, נשתמע בפרק הבא.

